

ความเป็นมาของปัญหา

ทฤษฎีและแนวความคิดทางกฎหมาย มีวิวัฒนาการเป็นลำดับมาช้านาน กว่าจะ
เข้ารูปดังปัจจุบันนี้ได้ต้องผ่านการเสริมแต่งคิดค้นโดยปราชญ์ทางกฎหมายหลายต่อหลายท่าน
นักนิติศาสตร์ในปัจจุบันนี้ นอกจากจะศึกษากฎหมายในทางประวัติความเป็นมาเพื่อให้ทราบ
ถึงคุณค่าหรือลักษณะของกฎหมายแล้ว ยังจะต้องศึกษากฎหมายที่ใช้อยู่ในปัจจุบัน เพื่อผล
ในการพัฒนาปรับปรุงกฎหมายที่ใช้ให้เจริญก้าวหน้า ทันสมัยและความเปลี่ยนแปลง
ของสังคมที่เกิดขึ้นอย่างรวดเร็วอีกด้วย หากจะพิจารณาเฉพาะกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับ
เอกชนอย่างมากอันได้แก่กฎหมายแพ่งและพาณิชย์แล้ว ความทันสมัยหรือล้าหลังของกฎ-
หมายดังกล่าว ย่อมมีคุณหรือส่งผลกระทบต่อความคล่องตัวในทาง เศรษฐกิจการค้าในหมู่
ประชาชนเสมอ กล่าวคือ หากกฎหมายมีความสมบูรณ์เหมาะสมตามสภาพทาง เศรษฐกิจ
และสังคมโดยรวมแล้ว ก็ย่อมจะอำนวยผลดีต่อการดำเนินกิจการงานของ เอกชนมาก
ขึ้น แต่หากว่ากฎหมายไม่สมบูรณ์หรือบกพร่อง หรือไม่เหมาะสมต่อสภาพความจำเป็นใน
ชีวิตประจำวันแล้ว ก็ย่อมจะเป็นอุปสรรคขัดขวางต่อการดำเนินธุรกิจของ เอกชนมิให้เจริญ
ก้าวหน้าไปเท่าที่ควร กฎหมายดังกล่าวอาจไม่ถึงกับ เป็นอุปสรรคต่อการดำเนินธุรกิจการ
ค้าเสียเลยทีเดียว อาจเพียงแต่ไม่อำนวยความสะดวกเท่านั้นก็ได้ กฎหมายในขณะนี้มัก
เกิดขึ้นตามหลังสถานการณ์ทางสังคมเสมอ หรือจะกล่าวอีกนัยหนึ่งก็คือกฎหมาย เดินตาม
สังคมเป็นส่วนใหญ่ ทั้งนี้ก็เพราะกฎหมายจะบัญญัติขึ้นได้ย่อมต้องอาศัยแนวความคิด เป็น
บรรทัดฐาน หรือเป็นสมมุติฐานเสียก่อน แล้วจึงจะพิจารณาถึงรายละเอียดของ เทคนิค
ต่าง ๆ อีกชั้นหนึ่ง ทั้งนี้ก็เพราะกฎหมายมีขึ้นเองไม่ได้ ไม่เหมือนกฎธรรมชาติ เช่น
ฝนตก พายุพัด ซึ่งมีขึ้นมาเองมิต้องให้ใครไปบัญญัติ เมื่อกฎหมายยังเป็นสิ่งที่มีมนุษย์บัญญัติขึ้น
การพิจารณากฎหมายโดยเริ่มจากการพิจารณาแนวความคิดหรือมูลฐานที่ทำให้กฎหมายมีสภาพ
อยู่ดังปัจจุบัน จึง เป็นสิ่งจำเป็นสำหรับการศึกษาวิจัยในวิชานิติศาสตร์

เมื่อกล่าวถึงการซื้อขาย ในความรู้สึกของบุคคลโดยทั่ว ๆ ไป ย่อมเข้าใจว่า หมายถึงการแลกเปลี่ยนสินค้าหรือทรัพย์สินกัน เพื่อจุดประสงค์ในการอุปโภคหรือบริโภค ในชีวิตประจำวัน โดยมีเงินเป็นปัจจัยสำคัญในการแลกเปลี่ยนเช่นว่านั้น ดังนั้น การซื้อขายจึง เป็นกิจกรรมที่มีความผูกพันกับชีวิตประจำวันของมนุษย์เป็นอย่างมาก ในด้านนักนิติศาสตร์นั้น การซื้อขายก็คือสัญญาชนิดหนึ่งที่ประกอบด้วยหลักเกณฑ์ทางกฎหมายหลายหลัก เกณฑ์ประกอบกันอยู่ แต่มีหลักเกณฑ์หนึ่งที่มีความสำคัญต่อสัญญาชนิดนี้เป็นอย่างมาก หลักเกณฑ์นั้นได้แก่ เรื่องการโอนกรรมสิทธิ์ของทรัพย์สินที่เกิดจากสัญญาซื้อขาย

อันที่จริงแล้วหลักเกณฑ์ของการโอนกรรมสิทธิ์โดยสัญญาซื้อขายเช่นว่านี้ ย่อมจะต้องอาศัยหลักในเรื่องกรรมสิทธิ์เป็นหลักใหญ่ อาทิเช่น หลักที่ว่ากรรมสิทธิ์คืออะไร เกิดขึ้นได้อย่างไร และสูญไปจากเจ้าของเมื่อใด เป็นต้น สัญญาซื้อขายมีสาระสำคัญเพียงแต่สร้าง เทคนิคของการเปลี่ยนมือในทรัพย์สินให้เกิดขึ้น และมีผลในทางกฎหมายชนิดหนึ่งเท่านั้น แต่หลักต่าง ๆ ที่เกิดจากสัญญาซื้อขายก็ทาง่ายคายถึงกับจะไม่มีปัญหาหรือข้อสงสัยต่อการใช้กฎหมายปรับแก้ไขข้อเท็จจริงเสียเลย เพราะยังมีประเด็นที่น่าสนใจต่อการศึกษาวิจัยอยู่ทาง เช่นปัญหาที่ว่ากรรมสิทธิ์ในทรัพย์สินควรโอนไปเมื่อทำสัญญาซื้อขายเสร็จสิ้นหรือควรโอนไปตามกฎเกณฑ์ของทรัพย์สินโดยไม่จำเป็นต่อองค์ความสมบูรณ์ของสัญญาซื้อขายเป็นเครื่องมือตัดสินเวลาแห่งการโอน ความเสี่ยงภัยในเหตุที่เกิดแก่ตัวทรัพย์สินที่ซื้อขายนั้นมีหลักเกณฑ์อย่างไร ระบบของการโอนกรรมสิทธิ์ในทรัพย์สินที่มีอยู่ในเวลานี้มีอยู่อย่างไรบ้าง เหล่านี้ เป็นต้น

การโอนกรรมสิทธิ์โดยผลของสัญญานั้นมีลักษณะที่แตกต่างกันอยู่ตามระบบหรือแนวความคิดทางกฎหมาย ประเทศไทยเรานั้นมีพื้นฐานทางกฎหมายแพ่งและพาณิชย์เดินตามแม่บทที่ลอกเลียนมา ทั้งนี้เพราะคัดลอกมาจากประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ของหลายประเทศ เช่น ในเรื่องหนี้ ได้ลอกเลียนมาจากประมวลกฎหมายแพ่งของสวิส เรื่องนิติกรรมอำพราง ลอกเลียนมาจากประมวลกฎหมายแพ่งของเยอรมัน และในส่วนอื่น ๆ ก็คัดลอกมาจากประมวลกฎหมายแพ่งของฝรั่งเศส ในด้านกฎหมายพาณิชย์ เช่น ตั๋วเงิน พระราชบัญญัติล้มละลายและเรื่องซื้อขายนั้นต่างลอกเลียนมาจากกฎหมายของอังกฤษ

เป็นส่วนใหญ่¹ ประเด็นที่น่าสนใจในที่นี้ก็คือว่า กฎหมายของอังกฤษ ฝรั่งเศส และเยอรมัน ในเรื่องการโอนกรรมสิทธิ์ของทรัพย์สินโดยสัญญานั้นมีลักษณะที่แตกต่างกัน กล่าวคือ ใช้ระบบไม่เหมือนกัน เมื่อประเทศไทยคัดลอกเรื่องนิติกรรมสัญญามาจากประเทศเยอรมัน แต่ถือหลักการโอนกรรมสิทธิ์ตามแบบอังกฤษและฝรั่งเศสแล้ว ความขัดแย้งในพื้นฐานของระบบอาจไม่กระจ่างแจ้งคืบนัก ปัญหาจึงมีอยู่ว่าจะก่อให้เกิดความไม่กระจ่างในการวางรากฐานของระบบหรือไม่ นอกจากนั้นความคิดเห็นที่ว่าระบบไหนจะเหมาะสมและมีเหตุผลที่น่าจะนำมาใช้ ก็เป็นจุดที่น่าสนใจศึกษาอย่างมาก ซึ่งยังไม่มี การวิจัยในส่วนนี้โดยตรงนัก การทราบถึงพื้นฐานของระบบของการโอนกรรมสิทธิ์และแนวความคิดที่มีอยู่ก่อนการบัญญัติกฎหมาย จึง เป็นเรื่องที่น่าสนใจศึกษาวิจัยเป็นอย่างมาก

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

ผู้เขียนมุ่งที่จะวิจัยหาหลักเกณฑ์ของการโอนกรรมสิทธิ์ในทรัพย์สินเฉพาะในส่วนที่ เกี่ยวกับการโอนโดยทางสัญญาซึ่งจะยึดถือสัญญาซื้อขายเป็นหลัก แยกแยะเป็นที่จะต้องกล่าวถึงสัญญาอื่น ๆ ที่มีผลเป็นการโอนกรรมสิทธิ์ในทรัพย์สินด้วยพอสมควร จุดประสงค์ของการวิจัยมุ่งที่จะค้นหาระบบของการโอนกรรมสิทธิ์โดยทั่วไป แล้ววิเคราะห์ถึงการโอนโดยทางสัญญาซื้อขาย ที่ต้องจำกัดเฉพาะสัญญาซื้อขายก็เพราะว่า คำว่าการโอนกรรมสิทธิ์ของทรัพย์สินโดยทางสัญญามีความหมายกว้าง สัญญาตามกฎหมายมิได้จำกัดอยู่เฉพาะสัญญาซื้อขายเท่านั้น แต่ยังมีสัญญาอื่น ๆ อีกมากที่เกี่ยวข้องกับหลักการโอนกรรมสิทธิ์ เช่น กู้ยืม แลกเปลี่ยน ใต้ เป็นต้น การวิจัยมุ่งจะหาระบบของการโอนกรรมสิทธิ์ในทรัพย์สินที่มีอยู่ตามบทบัญญัติของประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ของไทย แล้ววิเคราะห์ถึงผล

¹ ประกอบ หุตะสิงห์, "กฎหมายสำหรับนักธุรกิจในประเทศไทย," บทบัณฑิตย, เล่มที่ 28 ตอน 4 (2514), 760.

ทางกฎหมายรวมทั้งแนวโน้มที่เกิดขึ้น เป็นการวิเคราะห์ถ้อยคำของกฎหมายที่ปรากฏอยู่ การตีความและการนำมาปฏิบัติ ระบบที่อยู่เบื้องหลังของถ้อยคำของกฎหมาย วิพากษ์-วิจารณ์ระบบของการโอนกรรมสิทธิ์ว่า ความสัมพันธ์ทางหนี้ที่เกิดขึ้นจากสัญญาซื้อขายได้แยกออกจากความสัมพันธ์ทางทรัพย์สินโดยอิสระหรือรวมกันอยู่เป็นอัน

ขอบเขตของการวิจัย

การวิจัยนี้มุ่งที่จะวิเคราะห์หาระบบของการโอนกรรมสิทธิ์โดยผลของสัญญาที่มีอยู่ โดยจะยึดถือหรือวิเคราะห์จากบทบัญญัติของกฎหมายที่เป็นแม่บทสำคัญ ซึ่งได้แก่ประมวลกฎหมายแพ่งของเยอรมัน ฝรั่งเศส กฎหมายของอังกฤษ และสหรัฐอเมริกา เป็นอันแล้ววิเคราะห์ระบบตามที่ปรากฏในประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ของไทยในปัจจุบัน มุ่งหาทฤษฎีหรือแนวความคิดที่อยู่เบื้องหลังถ้อยคำของกฎหมายเหล่านั้น วิจัยถึงผลทางกฎหมายอันเกิดจากระบบ แล้ววิเคราะห์วิจารณ์กฎหมายในส่วนนี้ เป็นการวิจัยในแนววิเคราะห์กฎหมายโดยอาศัยทฤษฎีเป็นเครื่องยืนยัน การวิจัยนี้มีไว้เป็นการวิจัยถึงสาระสำคัญของสัญญาซื้อขายทั้งหมด แต่จะวิจัยถึงการโอนกรรมสิทธิ์ของทรัพย์สินตามสัญญาซื้อขายว่ามีสาระอย่างไร และมีผลอย่างไรแค่ไหนเท่านั้น การนำบทบัญญัติของกฎหมายต่างประเทศมาพิจารณาก็เพื่อยืนยันระบบหรือทฤษฎี และอธิบายกฎหมายของไทยเท่านั้น มิใช่เป็นการวิจัยในแนวเปรียบเทียบโดยตรง หากแต่เพื่อเป็นการอ้างอิงหรือยืนยันการอธิบาย และเพื่อให้เห็นถึงที่มาแห่งบทบัญญัติของประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ของไทยในเรื่องซื้อขายเท่านั้น การวิจัยจึงมีขอบเขตในเรื่อง การได้มาซึ่งกรรมสิทธิ์ การโอนกรรมสิทธิ์ การโอนกรรมสิทธิ์ตามสัญญาซื้อขาย แบบแห่งการโอน และผลทางกฎหมายเป็นส่วนใหญ่

ประโยชน์ที่จะได้จากการวิจัย

1. จะอำนวยความสะดวกการศึกษาวิชานิติศาสตร์ ในส่วนที่เกี่ยวข้องกับการค้นหาทฤษฎีหรือระบบที่อยู่เบื้องหลังทบทกฎหมาย ทำให้ทราบถึงที่มาของบทบัญญัติ รวมถึงสาระสำคัญของระบบหรือทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับการโอนกรรมสิทธิ์

2. มีประโยชน์ต่อการศึกษาวิชานิติศาสตร์ในแนวเปรียบเทียบ เพราะจะทำให้ทราบถึงตัวบทกฎหมายของต่างประเทศ ในส่วนที่เกี่ยวกับสัญญาซื้อขายว่ามีอยู่อย่างไร
3. ทำให้ทราบถึงวิวัฒนาการของกฎหมาย กล่าวคือ ทราบถึงแนวความคิดในการร่างประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ของไทย ในส่วนที่เกี่ยวกับสัญญาซื้อขาย อันจะอำนวยประโยชน์ต่อการทำความเข้าใจและการตีความ
4. มีประโยชน์ต่อการปรับปรุง เสริมแต่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ให้สมบูรณ์ยิ่งขึ้น และทันกับสมัยแห่งการปฏิรูปกฎหมายในปัจจุบันซึ่งกำลังดำเนินอยู่
5. สร้างแนวความคิดในการศึกษาวิชานิติศาสตร์ อีกทั้งสร้างแนวทางของการวิเคราะห์และวิพากษ์วิจารณ์กฎหมาย โดยมีพื้นฐานความรู้ความเข้าใจที่ถูกต้องชัดเจนในเรื่องนั้น ๆ มากอน
6. เป็นแนวทางที่จะทำให้ผู้สนใจที่ศึกษาวิชานิติศาสตร์ ได้เกิดความคิดสร้างสรรค์หรือก่อตั้งสมมุติฐานอื่น อันเนื่องมาจากการที่ได้ศึกษาพิจารณาจากงานวิจัยนี้เป็นที่ตั้ง แล้วนำไปเป็นข้อสังเกตุหรือประยุกต์ใช้แก่การศึกษาวิชัยไม่เฉพาะแต่คานินิติศาสตร์ แต่อาจนำไปเป็นประโยชน์ต่อการวิจัยในแขนงอื่น ๆ อีกส่วนหนึ่งด้วย

วิธีดำเนินการวิจัย

การศึกษาวิชัยทางนิติศาสตร์นั้น จำเป็นต้องดำเนินการตามรูปแบบที่คำนึงถึงระบบและแนวความคิดทางกฎหมาย ทั้งนี้เพราะ

การที่จะจัดการศึกษากฎหมายในรูปลักษณะใด ย่อมขึ้นอยู่กับระบบแห่งกฎหมายที่ใช้อยู่ในประเทศนั้น ๆ ด้วย เพราะจะต้องจัดการศึกษากฎหมายให้สอดคล้องกับความคิดในทางกฎหมายของระบบแห่งกฎหมายนั้น ๆ... ระบบกฎหมายของประเทศที่ใช้ -

ประมวลกฎหมายนั้นสำคัญที่ตัวบทของประมวลกฎหมายหรือพระราชบัญญัตินั้นเอง ถัดมากหลังต่าง ๆ ที่ผู้เขียนตำราทางกฎหมายได้กำหนดขึ้น...²

เมื่อเป็นเช่นนี้ งานวิจัยนี้จึงเริ่มจากการศึกษาตัวบทและคำอธิบายตัวบทเหล่านั้น เพราะเป็นแนวที่สอดคล้องกับระบบกฎหมายของประเทศไทยซึ่งยึดถือแนวตามประเทศภาคพื้นยุโรป³ ทั้งนี้ การศึกษาวิจัยทางกฎหมาย ผู้เขียนจะเริ่มจากศึกษาความตัวบทวิเคราะห์ แล้วหาข้อสรุปพร้อมทั้งวิจารณ์ สำหรับในส่วนที่เกี่ยวกับพื้นฐานหรือประวัติของการร่างประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ของไทยในเรื่องข้อช้อยนั้น ผู้เขียนจะค้นคว้าจากรายงานการประชุมของคณะกรรมการร่างประมวลกฎหมายดังกล่าว ทั้งนี้เพราะ

ศาลประเทศที่ใช้ประมวลกฎหมายนั้น ใต้นับถือบทกฎหมายที่ออกโดยรัฐสภาอย่างมากที่สุด และถือว่าบทกฎหมายที่ออกโดยรัฐสภาเป็นที่มาแห่งกฎหมายที่สำคัญที่สุด เมื่อเป็นเช่นนี้ในประเทศที่ใช้ประมวลกฎหมายนั้น หลักฐานต่าง ๆ ที่ใช้ใน การร่างกฎหมาย เช่น บันทึกการประชุมของกรรมการร่างกฎหมายของรัฐสภา...คำอธิบายของผู้ร่าง ตลอดจนคำอภิปรายเกี่ยวกับการร่างกฎหมายนั้น ในรัฐสภาได้ใช้เป็นหลักฐานในการศึกษาโดยแสดงให้เห็นเจตนารมณ์ของกฎหมาย...ทั้งนี้ตรงข้ามกับศาลของประเทศที่ใช้ระบบคอมมอนลอว์⁴

² หยุด แสงอุทัย, ความรู้เบื้องต้นเกี่ยวกับกฎหมายทั่วไป (พิมพ์ครั้งที่ 2 ; พจนานุกรม : โรงพิมพ์มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, 2513), หน้า 18.

³ เรื่องเดียวกัน, หน้า 20.

⁴ เรื่องเดียวกัน, หน้า 13.

ผู้เขียนจึงยึดถือแนวทางของการวิจัยตามแนวดังกล่าว ประการสำคัญก็คือ รายงานการร่างกฎหมายดังกล่าวนี้จะทำให้ทราบถึงที่มาของบทบัญญัตินั้น ๆ ด้วย อันเป็นประเด็นที่ตรงกับจุดประสงค์ของการวิจัยนี้ อย่างไรก็ตาม เกี่ยวกับแนวทางของการวิจัยหรือการที่ความตามตัวบทกฎหมาย โดยอาศัยรายงานการประชุมร่างกฎหมายดังกล่าวมาแล้วนั้น ยังมีนักนิติศาสตร์หลายท่านมีความเห็นแตกต่างออกไป อาทิเช่น

เป็นที่ยอมรับกันว่า จะค้นเอาความมุ่งหมายใดก็แต่จากตัวกฎหมาย จะดูไปถึงตอนร่างและตอนอภิปรายกันในสภาไม่ได้... หากจะขบไปใหญ่จนไปถึงตอนร่างตอนอภิปรายแล้ว ก็เท่ากับไม่ยึดตัวบทที่บัญญัติออกมา ตัวบทที่บัญญัติออกมาก็ไม่มีประโยชน์และไม่จำเป็น แล้วก็ไม่รู้จะไปยุติตรงไหน มีตบยอนไปจนถึง เหตุการณ์อันทำให้เกิดมีการร่าง การเสนอบัญญัติ ขอลอกกฎหมายยูนนและอื่น ๆ ภายหรือ ซึ่งเหล่านี้ เป็นของนอกตัวบททั้งสิ้นและไม่ใช่อะไรหนึ่งของกฎหมาย...⁵

จากแนวความคิดดังกล่าวนี้ จะเห็นได้ว่า แนวทางของการศึกษากฎหมายของไทยนั้น ยังมีความขัดแย้งกันในวิธีการอยู่บ้าง แม้แต่ในตัวบุคคลเดียวกันก็ตาม เช่น "...ถ้าตัวอักษรของบทบัญญัติกฎหมายขัดแย้งก็ดี หรือไม่ขัดแย้งแต่พอนักหาความมุ่งหมายมาแปลได้ก็ดี ผู้ใช้ก็ยอมดูว่าน่าจะเอาเปรียบกับกรณีเฉพาะหน้าได้หรือไม่ ถ้าใช้ได้ก็แล้วไป ถ้าใช้ไม่ได้ก็ของดูด้วยคนอื่น ๆ ค่ะ"⁶ จากข้อความดังกล่าวจะเห็นว่า มีข้อความที่ขัดแย้งกันอยู่บ้างเหมือนกัน กล่าวคือ การที่กล่าวว่าจะต้องค้นหาความมุ่งหมาย

⁵หลวงจำรูญเนติศาสตร์, "การแปลกฎหมาย," บทบัญญัติ, เล่มที่ 25 ตอน 1 (2511), 26.

⁶เรื่องเดียวกัน, หน้า 27.

ของกฎหมายนั้น ย่อมหมายถึงการค้นหาเจตนารมณ์นั่นเอง ซึ่งย่อมต้องค้นหาจากรายงาน การร่างกฎหมายเป็นสำคัญอยู่แล้ว สำหรับผู้เขียนมีความเห็นเกี่ยวกับแนวทาง ของ การศึกษา เป็นประการเดียวกับท่านศาสตราจารย์ หยุต แสงอุทัย เพราะมีเหตุผลหนักแน่นกว่า อย่างไรก็ตามแม้แต่นักนิติศาสตร์ที่มีชื่อเสียงบางท่าน ก็ยังมีแนวความคิดเห็นที่ อยู่ในแนวเดียวกับท่านศาสตราจารย์ หยุต แสงอุทัย กล่าวคือการพิจารณาถึงการค้นคว้า หรืออธิบายกฎหมายนั้น ย่อมต้องคำนึงถึงระบบของกฎหมายด้วย ระบบของกฎหมายย่อม ต้อง เป็นกรอบที่จะอธิบายถึงที่มาของกฎหมาย หรือกล่าวอีกนัยหนึ่ง การศึกษากฎหมายย่อม ต้องคำนึงถึงระบบของกฎหมายอยู่ด้วย ซึ่งนับเป็นการสรุปที่รวมความคิดเห็นที่ขัดแย้ง เข้า ด้วยกันอย่างดียิ่ง ทั้งนี้คือ

We may say that a criterion of legal validity or source of law is supreme if rules identified by reference to it are still recognized as rules of the system, even if they conflict with rules identified by reference to the other criteria...

จากข้อสรุปของศาสตราจารย์ Hart แห่งมหาวิทยาลัย Oxford นี้ ผู้เขียน เห็นด้วยเป็นอย่างยิ่ง แนวทางของการศึกษาวิจัยนี้จึงจะดำเนินไปโดยคำนึงถึงระบบของ กฎหมาย กล่าวคือจะใช้กฏเกณฑ์เป็นเครื่องมือสำคัญ และในกรณีที่ต้องการจะยืนยันถึงแนว ความคิดหรือระบบของการโอนกรรมสิทธิ์ความประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ของไทยแล้ว ผู้เขียนจะใช้ประวัติของการร่างประมวลกฎหมายดังกล่าว เป็นเครื่องมือสำคัญในการ กล่าวอ้างถึงต้นแบบที่มาของบทบัญญัติหรือหลักเกณฑ์นั้น ๆ ส่วนแนวการเขียนนั้นจะใช้แนว อนุมานเชิงพรรณนา (deductive) โดยใช้วิธีการรวบรวมข้อมูลแบบระเบียบวิธีวิจัย เชิงเอกสาร (documentary research method)

⁷H.L.A. Hart, The Concept of Law (London: Oxford University Press), p. 103.